

[Kjærbøl.]

er udstedt, men at fhv. Kirkeminister Povlsen udeblev paa Grund af Sygdom. Om dette er rigtigt, kan jeg dog ikke staa inde for.

For øvrigt vil det ærede Medlem sikkert give mig Ret i, at Brevet i høj Grad giver Udtryk for Forstaaelse af de interneredes økonomiske Forhold. Jeg synes, at det ærede Medlem, da han fra denne Talerstol omtalte Brevet, burde have gjort opmærksom paa, at Bemærkningen om fhv. Kirkeminister Povlsen — der kommer lidt anderledes end citeret af det ærede Medlem — var absolut uvæsentlig i Forhold til Skrivelsens Indhold, idet Hensigten med denne var paa ny at faa taget Spørgsmaalet om Formen for Understøttelsen til de internerede op til Overvejelse i Regeringen. Jeg vil gerne for at give et Indtryk af Tendensen med Formandens Tilladelse citere et lille Stykke af Skrivelsen, der lød saaledes:

„Den Opfattelse, der fremføres, og som ogsaa har en vis Støtte fra Embedsmandsside, gaar ud paa, at der her — i Modsætning til almindelige Forsørgelses-sager — gør sig særlige Hensyn gældende, idet det hævdes, at Understøttelse af de interneredes Familier ikke er et Forsørgelsesproblem, der egner sig til Behandling efter almindelige Forsørgelsesprincipper, men maa betragtes som et Led i den ekstraordinære Internering og derfor behandles efter særlige Retningslinier; under Hensyntagen hertil vilde jeg anse det for rigtigst, at vi tog Spørgsmaalet op til fornyet Overvejelse med Henblik paa, om vi kan imødekomme de nu fra forskellige Sider fremsatte Ønsker, navnlig i Henseende til Udbetaling af et fast Beløb affasset efter de paagældendes tidligere Indtægter.“

Det vil altsaa ses, at der i Realiteten ikke var nogen Meningsforskel mellem fhv. Kirkeminister Povlsen og mig om, hvorledes man kunde bedre Forholdene for de internerede.

Jeg vil gerne benytte Lejligheden til at give en Redegørelse i store Træk for den fulgte Linie.

Som det sikkert vil være bekendt, gik Understøttelsesordningen for de internerede ud paa at yde en saadan Hjælp, at Indgrebet i de interneredes og deres Familiers Forhold blev saa lidet føleligt som muligt. Udgangspunktet var det, at de Former, hvorunder Familierne hidtil havde eksisteret, kunde opretholdes, f. Eks. med Hensyn til Bolig, Børns Anbringelse i Lære o. lign. Hjælpen skulde ydes gennem de sociale Udvalg i Overensstemmelse med Principperne i For-

sorgslovens § 281, og det blev udtrykkelig pointeret over for de sociale Udvalg, at der maatte vises et særligt Hensyn, f. Eks. ved Udbetaling af Understøttelse uden for den sædvanlige Udbetalingsstid. Regelen var her-efter den, at der til Familierne blev udbetalt Hjælp til Dækning af de faste Udgifter og derudover et Beløb til Underhold samt Hjælp i særlige Trangstifælde efter særlig Ansøgning.

Naar vi oprindeligt var slaaet ind paa den Vej, og naar vi fulgte den, ogsaa efter at Sagen ved mit omtalte Brev til Statsministeren var blevet taget op til fornyet Overvejelse, skyldtes det, at vi herved mente at have fundet den mest smidige Ordning, en Ordning, der kunde tilpasse alle Forhold, og som derfor gav Mulighed for at tage individuelle Hensyn, f. Eks. over for selvstændige næringsdrivende, hvor man først og fremmest maatte sigte paa at bevare de paagældendes Erhverv.

Jeg skal ikke benægte, at den Hjælp, der blev ydet, muligvis i Begyndelsen ikke overalt har været fuldt tilstrækkelig, og det hænger vel nok sammen med, at Administrationen — som det var naturligt — blev henlagt til de sociale Udvalg, som ikke lige straks kunde vænne sig til at se anderledes paa de interneredes Sager end paa de Understøttelsestilfælde, de i øvrigt havde med at gøre. Men jeg vil samtidig gerne sige, at det er mit bestemte Indtryk, at de fleste Kommuner ret hurtigt kom ind paa at udmaale Understøttelsen til de internerede mere rundeligt.

Ogsaa for Ministeriet var Situationen uvant, men jeg kan roligt sige, at der fra Ministeriets Side til Stadighed har været udfoldet Bestræbelser for at faa disse Forhold bragt i Orden. Jeg kan saaledes nævne, at vi greb ind i mange Enkeltsager for at faa rimelige Beløb fastsat, og jeg kan ogsaa henvise til en Skrivelse, som jeg har udsendt den 23. December 1941, som det ærede Medlem altsaa har Lejlighed til at gøre sig bekendt med, og hvori jeg bl. a. fremhæver, at det er den samlede Regerings bestemte Ønske, at de i sig selv vanskelige Forsørgelsesproblemer, der er opstaaet ved Interneringen, løses paa en Maade, der efterlader saa lidt Bitterhed og Utilfredshed, som det overhovedet er muligt. Jeg opfordrede indtrængende de sociale Udvalg til saavel i Henseende til Hjælpens Størrelse som i Henseende til Formen for Hjælpens Ydelse at følge de een Gang fastlagte Retningslinier, saaledes at man saa vidt gørligt kunde mildne den forstaaelige Bitterhed, som Interneringen havde fremkaldt, gennem en rigeligere